

Three Women

Sylvia Plath

MAHMOOD YONESI

سه زن اثر سیلویا پلات ترجمه گلاره جمشیدی

به همراه زندگینامه ، توضیحاتی درباره ی یادداشتها و رمان حباب شیشه

ناشر الکترونیکی : محمود یونسی

Women Three

Sylvia Plath by

A Poem for Three Voices

Setting: A Maternity Ward and round about

FIRST VOICE:

I am slow as the world. I am very patient,
Turning through my time, the suns and stars
Regarding me with attention.
The moon's concern is more personal:
She passes and repasses, luminous as a nurse.
Is she sorry for what will happen? I do not think so.
She is simply astonished at fertility.

When I walk out, I am a great event.
I do not have to think, or even rehearse.
What happens in me will happen without attention.
The pheasant stands on the hill;
He is arranging his brown feathers.
I cannot help smiling at what it is I know.
Leaves and petals attend me. I am ready.

SECOND VOICE:

When I first saw it, the small red seep, I did not believe it.
I watched the men walk about me in the office. They were so flat!
There was something about them like cardboard, and now I had
caught it,
That flat, flat, flatness from which ideas, destructions,
Bulldozers, guillotines, white chambers of shrieks proceed,
Endlessly proceed--and the cold angels, the abstractions.
I sat at my desk in my stockings, my high heels,

And the man I work for laughed: 'Have you seen something awful?
You are so white, suddenly.' And I said nothing.
I saw death in the bare trees, a deprivation.
I could not believe it. Is it so difficult
For the spirit to conceive a face, a mouth?
The letters proceed from these black keys, and these black keys
proceed
From my alphabetical fingers, ordering parts,

Parts, bits, cogs, the shining multiples.

I am dying as I sit. I lose a dimension.
Trains roar in my ears, departures, departures!
The silver track of time empties into the distance,
The white sky empties of its promise, like a cup.
These are my feet, these mechanical echoes.
Tap, tap, tap, steel pegs. I am found wanting.

This is a disease I carry home, this is a death.
Again, this is a death. Is it the air,
The particles of destruction I suck up? Am I a pulse
That wanes and wanes, facing the cold angel?
Is this my lover then? This death, this death?
As a child I loved a lichen-bitten name.
Is this the one sin then, this old dead love of death?

THIRD VOICE:

I remember the minute when I knew for sure.
The willows were chilling,
The face in the pool was beautiful, but not mine--
It had a consequential look, like everything else,
And all I could see was dangers: doves and words,
Stars and showers of gold--conceptions, conceptions!
I remember a white, cold wing

And the great swan, with its terrible look,
Coming at me, like a castle, from the top of the river.
There is a snake in swans.
He glided by; his eye had a black meaning.
I saw the world in it--small, mean and black,
Every little word hooked to every little word, and act to act.
A hot blue day had budded into something.

I wasn't ready. The white clouds rearing
Aside were dragging me in four directions.
I wasn't ready.
I had no reverence.
I thought I could deny the consequence--
But it was too late for that. It was too late, and the face
Went on shaping itself with love, as if I was ready.

SECOND VOICE:

It is a world of snow now. I am not at home.
How white these sheets are. The faces have no features.
They are bald and impossible, like the faces of my children,
Those little sick ones that elude my arms.
Other children do not touch me: they are terrible.
They have too many colors, too much life. They are not quiet,
Quiet, like the little emptinesses I carry.

I have had my chances. I have tried and tried.
I have stitched life into me like a rare organ,
And walked carefully, precariously, like something rare.
I have tried not to think too hard. I have tried to be natural.
I have tried to be blind in love, like other women,
Blind in my bed, with my dear blind sweet one,
Not looking, through the thick dark, for the face of another.

I did not look. But still the face was there,
The face of the unborn one that loved its perfections,
The face of the dead one that could only be perfect
In its easy peace, could only keep holy so.
And then there were other faces. The faces of nations,
Governments, parliaments, societies,
The faceless faces of important men.

It is these men I mind:
They are so jealous of anything that is not flat! They are jealous
gods
That would have the whole world flat because they are.
I see the Father conversing with the Son.
Such flatness cannot but be holy.
'Let us make a heaven,' they say.
'Let us flatten and launder the grossness from these souls.'

FIRST VOICE:

I am calm. I am calm. It is the calm before something awful:
The yellow minute before the wind walks, when the leaves
Turn up their hands, their pallors. It is so quiet here.
The sheets, the faces, are white and stopped, like clocks.
Voices stand back and flatten. Their visible hieroglyphs
Flatten to parchment screens to keep the wind off.
They paint such secrets in Arabic, Chinese!

I am dumb and brown. I am a seed about to break.
The brownness is my dead self, and it is sullen:
It does not wish to be more, or different.
Dusk hoods me in blue now, like a Mary.
O color of distance and forgetfulness!--
When will it be, the second when Time breaks
And eternity engulfs it, and I drown utterly?

I talk to myself, myself only, set apart--
Swabbed and lurid with disinfectants, sacrificial.
Waiting lies heavy on my lids. It lies like sleep,
Like a big sea. Far off, far off, I feel the first wave tug
Its cargo of agony toward me, inescapable, tidal.

And I, a shell, echoing on this white beach
Face the voices that overwhelm, the terrible element.

THIRD VOICE:

I am a mountain now, among mountainy women.
The doctors move among us as if our bigness
Frightened the mind. They smile like fools.
They are to blame for what I am, and they know it.
They hug their flatness like a kind of health.
And what if they found themselves surprised, as I did?
They would go mad with it.

And what if two lives leaked between my thighs?
I have seen the white clean chamber with its instruments.
It is a place of shrieks. It is not happy.
'This is where you will come when you are ready.'
The night lights are flat red moons. They are dull with blood.
I am not ready for anything to happen.
I should have murdered this, that murders me.

FIRST VOICE:

There is no miracle more cruel than this.
I am dragged by the horses, the iron hooves.
I last. I last it out. I accomplish a work.
Dark tunnel, through which hurtle the visitations,
The visitations, the manifestations, the startled faces.
I am the center of an atrocity.
What pains, what sorrows must I be mothering?

Can such innocence kill and kill? It milks my life.
The trees wither in the street. The rain is corrosive.
I taste it on my tongue, and the workable horrors,
The horrors that stand and idle, the slighted godmothers
With their hearts that tick and tick, with their satchels of
instruments.
I shall be a wall and a roof, protecting.
I shall be a sky and a hill of good: O let me be!

A power is growing on me, an old tenacity.
I am breaking apart like the world. There is this blackness,
This ram of blackness. I fold my hands on a mountain.
The air is thick. It is thick with this working.
I am used. I am drummed into use.
My eyes are squeezed by this blackness.
I see nothing.

SECOND VOICE:

I am accused. I dream of massacres.

I am a garden of black and red agonies. I drink them,
Hating myself, hating and fearing. And now the world conceives
Its end and runs toward it, arms held out in love.
It is a love of death that sickens everything.
A dead sun stains the newsprint. It is red.
I lose life after life. The dark earth drinks them.

She is the vampire of us all. So she supports us,
Fattens us, is kind. Her mouth is red.
I know her. I know her intimately--
Old winter-face, old barren one, old time bomb.
Men have used her meanly. She will eat them.
Eat them, eat them, eat them in the end.
The sun is down. I die. I make a death.

FIRST VOICE:

Who is he, this blue, furious boy,
Shiny and strange, as if he had hurtled from a star?
He is looking so angrily!
He flew into the room, a shriek at his heel.
The blue color pales. He is human after all.
A red lotus opens in its bowl of blood;
They are stitching me up with silk, as if I were a material.

What did my fingers do before they held him?
What did my heart do, with its love?
I have never seen a thing so clear.
His lids are like the lilac-flower
And soft as a moth, his breath.
I shall not let go.
There is no guile or warp in him. May he keep so.

SECOND VOICE:

There is the moon in the high window. It is over.
How winter fills my soul! And that chalk light
Laying its scales on the windows, the windows of empty offices,
Empty schoolrooms, empty churches. O so much emptiness!
There is this cessation. This terrible cessation of everything.
These bodies mounded around me now, these polar sleepers--
What blue, moony ray ices their dreams?

I feel it enter me, cold, alien, like an instrument.
And that mad, hard face at the end of it, that O-mouth
Open in its gape of perpetual grieving.
It is she that drags the blood-black sea around
Month after month, with its voices of failure.
I am helpless as the sea at the end of her string.
I am restless. Restless and useless. I, too, create corpses.

I shall move north. I shall move into a long blackness.
I see myself as a shadow, neither man nor woman,
Neither a woman, happy to be like a man, nor a man
Blunt and flat enough to feel no lack. I feel a lack.
I hold my fingers up, ten white pickets.
See, the darkness is leaking from the cracks.
I cannot contain it. I cannot contain my life.

I shall be a heroine of the peripheral.
I shall not be accused by isolate buttons,
Holes in the heels of socks, the white mute faces
Of unanswered letters, confined in a letter case.
I shall not be accused, I shall not be accused.
The clock shall not find me wanting, nor these stars
That rivet in place abyss after abyss.

THIRD VOICE:

I see her in my sleep, my red, terrible girl.
She is crying through the glass that separates us.
She is crying, and she is furious.
Her cries are hooks that catch and grate like cats.
It is by these hooks she climbs to my notice.
She is crying at the dark, or at the stars
That at such a distance from us shine and whirl.

I think her little head is carved in wood,
A red, hard wood, eyes shut and mouth wide open.
And from the open mouth issue sharp cries
Scratching at my sleep like arrows,
Scratching at my sleep, and entering my side.
My daughter has no teeth. Her mouth is wide.
It utters such dark sounds it cannot be good.

FIRST VOICE:

What is it that flings these innocent souls at us?
Look, they are so exhausted, they are all flat out
In their canvas-sided cots, names tied to their wrists,
The little silver trophies they've come so far for.
There are some with thick black hair, there are some bald.
Their skin tints are pink or sallow, brown or red;
They are beginning to remember their differences.

I think they are made of water; they have no expression.
Their features are sleeping, like light on quiet water.
They are the real monks and nuns in their identical garments.
I see them showering like stars on to the world--
On India, Africa, America, these miraculous ones,

These pure, small images. They smell of milk.
Their footsoles are untouched. They are walkers of air.

Can nothingness be so prodigal?
Here is my son.
His wide eye is that general, flat blue.
He is turning to me like a little, blind, bright plant.
One cry. It is the hook I hang on.
And I am a river of milk.
I am a warm hill.

SECOND VOICE:

I am not ugly. I am even beautiful.
The mirror gives back a woman without deformity.
The nurses give back my clothes, and an identity.
It is usual, they say, for such a thing to happen.
It is usual in my life, and the lives of others.
I am one in five, something like that. I am not hopeless.
I am beautiful as a statistic. Here is my lipstick.

I draw on the old mouth.
The red mouth I put by with my identity
A day ago, two days, three days ago. It was a Friday.
I do not even need a holiday; I can go to work today.
I can love my husband, who will understand.
Who will love me through the blur of my deformity
As if I had lost an eye, a leg, a tongue.

And so I stand, a little sightless. So I walk
Away on wheels, instead of legs, they serve as well.
And learn to speak with fingers, not a tongue.
The body is resourceful.
The body of a starfish can grow back its arms
And newts are prodigal in legs. And may I be
As prodigal in what lacks me.

THIRD VOICE:

She is a small island, asleep and peaceful,
And I am a white ship hooting: Goodbye, goodbye.
The day is blazing. It is very mournful.
The flowers in this room are red and tropical.
They have lived behind glass all their lives, they have been cared
for
tenderly.
Now they face a winter of white sheets, white faces.
There is very little to go into my suitcase.

There are the clothes of a fat woman I do not know.

There is my comb and brush. There is an emptiness.
I am so vulnerable suddenly.
I am a wound walking out of hospital.
I am a wound that they are letting go.
I leave my health behind. I leave someone
Who would adhere to me: I undo her fingers like bandages: I go.

SECOND VOICE:

I am myself again. There are no loose ends.
I am bled white as wax, I have no attachments.
I am flat and virginal, which means nothing has happened,
Nothing that cannot be erased, ripped up and scrapped, begun again.
There little black twigs do not think to bud,
Nor do these dry, dry gutters dream of rain.
This woman who meets me in windows--she is neat.

So neat she is transparent, like a spirit.
how shyly she superimposes her neat self
On the inferno of African oranges, the heel-hung pigs.
She is deferring to reality.
It is I. It is I--
Tasting the bitterness between my teeth.
The incalculable malice of the everyday.

FIRST VOICE:

How long can I be a wall, keeping the wind off?
How long can I be
Gentling the sun with the shade of my hand,
Intercepting the blue bolts of a cold moon?
The voices of loneliness, the voices of sorrow
Lap at my back ineluctably.
How shall it soften them, this little lullaby?

How long can I be a wall around my green property?
How long can my hands
Be a bandage to his hurt, and my words
Bright birds in the sky, consoling, consoling?
It is a terrible thing
To be so open: it is as if my heart
Put on a face and walked into the world.

THIRD VOICE:

Today the colleges are drunk with spring.
My black gown is a little funeral:
It shows I am serious.
The books I carry wedge into my side.
I had an old wound once, but it is healing.
I had a dream of an island, red with cries.

It was a dream, and did not mean a thing.

FIRST VOICE:

Dawn flowers in the great elm outside the house.
The swifts are back. They are shrieking like paper rockets.
I hear the sound of the hours
Widen and die in the hedgerows. I hear the moo of cows.
The colors replenish themselves, and the wet
Thatch smokes in the sun.
The narcissi open white faces in the orchard.

I am reassured. I am reassured.
These are the clear bright colors of the nursery,
The talking ducks, the happy lambs.
I am simple again. I believe in miracles.
I do not believe in those terrible children
Who injure my sleep with their white eyes, their fingerless hands.
They are not mine. They do not belong to me.

I shall meditate upon normality.
I shall meditate upon my little son.
He does not walk. He does not speak a word.
He is still swaddled in white bands.
But he is pink and perfect. He smiles so frequently.
I have papered his room with big roses,
I have painted little hearts on everything.

I do not will him to be exceptional.
It is the exception that interests the devil.
It is the exception that climbs the sorrowful hill
Or sits in the desert and hurts his mother's heart.
I will him to be common,
To love me as I love him,
And to marry what he wants and where he will.

THIRD VOICE:

Hot noon in the meadows. The buttercups
Swelter and melt, and the lovers
Pass by, pass by.
They are black and flat as shadows.
It is so beautiful to have no attachments!
I am solitary as grass. What is it I miss?
Shall I ever find it, whatever it is?

The swans are gone. Still the river
Remembers how white they were.
It strives after them with its lights.
It finds their shapes in a cloud.

What is that bird that cries
With such sorrow in its voice?
I am young as ever, it says. What is it I miss?

SECOND VOICE:

I am at home in the lamplight. The evenings are lengthening.
I am mending a silk slip: my husband is reading.
How beautifully the light includes these things.
There is a kind of smoke in the spring air,
A smoke that takes the parks, the little statues
With pinkness, as if a tenderness awoke,
A tenderness that did not tire, something healing.

I wait and ache. I think I have been healing.
There is a great deal else to do. My hands
Can stitch lace neatly on to this material. My husband
Can turn and turn the pages of a book.
And so we are at home together, after hours.
It is only time that weighs upon our hands.
It is only time, and that is not material.

The streets may turn to paper suddenly, but I recover
From the long fall, and find myself in bed,
Safe on the mattress, hands braced, as for a fall.
I find myself again. I am no shadow
Though there is a shadow starting from my feet. I am a wife.
The city waits and aches. The little grasses
Crack through stone, and they are green with life.

Sylvia Plath

سه زن

سیلویا پلات

برگردان: گلاره جمشیدی

شعری برای سه صدا
مکان: زایشگاه و پیرامونش

صدای اول:

سُستم مثل دنیا،

بیمارِ بیمار؛

در گذر از میانه لحظاتم

نگاهم می کنند با نگرانی

خورشیدها و ستارگان؛

اما ماه

با توجه ای خاص تر

می گذرد و باز می گذرد،

رخسنده، بسان پرستاری؛

غمگین است آیا

برای آنچه رخ خواهد داد؟

گمان نکنم!

او مبهوت این باروری است،

همین!

آنگاه که دست از کار می کشم

پدیده ای بزرگم

نه ناچارم به اندیشیدن

نه ناگزیر از ممارست

آنچه در من رخ می دهد،

نیازمند توجه ای نیست.

قرقاول روی تپه می ایستد و
می آراید
پرهای قهوه ای اش را.
کاری از من ساخته نیست
جز لبخندی بر آنچه از آن آگاهم.
همراهی ام می کنند
برگها و گلبرگها،
و من آماده ام..

صدای دوم:

اولین بار که دیدم
لکه کوچک قرمز را،
باورش نکردم.
نگاه کردم به کسانی که در دفتر کار
دور و برم می پلکیدند
همه شان مسطح بودند!
چیزی اطرافشان بود
مثل یک مقوای نازک،
و حالا من آنرا بُریده بودم.
آن مسطحهای مسطح سطحی،
برآمده از پندارها
ویرانی ها،
بلدوزرها،
گیوتین ها،
اتاقهای سفیدِ وقوع جیغهای دلخراش،
وقوعی بی پایان...
و فرشته های سرد و
پریشان خیالیهام...

نشستم پشت میزم ،
با جورابه‌های ساق دار و پاشنه‌های بلندم.
و مردی که برایش کار می‌کنم خندید:
"چیز وحشتناکی دیده‌اید؟"
رنگتان ناگهان پریده!"
و من چیزی نگفتم.

من
مرگ را دیدم
در میان درختان عریان ،
چون فقدانی.
نمی‌توانستم باورش کنم.
دشوار است آیا
تصور یک صورت یا دهان
برای یک روح؟!

حروف
جاری شدند از این کلیدهای سیاه،
و این کلیدهای سیاه
از انگشتهای الفبایی من:
سفارشی قطعات ،
قطعات،
خرده ریزها،
چرخ دنده‌ها ،
چندکاره‌های بی نظیر.

همچنان که نشسته‌ام ،
جان می‌کنم و
بُعدی را از دست می‌دهم.
نعره‌ء ترن‌ها در گوشم:
کوچ!

کوچ!

رد پای سیمگون زمان به سمت فاصله ها تهی می شود.
و آسمان سپید از پیمان خود خالی، چون پیمانه ای.

اینها پاهای من اند،
این انعکاس های ماشینی.
تاپ،
تاپ،
تاپ...
میخ های پولادین....

در حال عجز پیدایم می کنند.

این مرضی است که به خانه می برم،
مرگی ست.
دیگر بار، مرگی ست.
آیا هواست این،
یا ترکش های انهدام که فرو می برم؟
نبضی هستم آیا،
که می کاهد و می کاهد،
رو در روی فرشتهء سرما؟
نکند خاطر خواه من است این ؟ !
این مرگ!
مرگ!
در کودکی
عاشق نامی خزه پوش بودم.
نکند گناه ست این؟
این عشق دیرینهء مرده
به مرگ!

صدای سوم:

به یاد دارم،
لحظه ای را که به یقین رسیدم.
بیدها می لرزیدند.
زیبا بود
چهرهء درون آبگیر ،
اما از آن من نبود...
نگاهی نافذ داشت ،
مثل هر چیز دیگر.
و تمام آنچه می دیدم خطرناک بود:
فاخته ها و واژه ها،
ستاره ها و رگبارهای طلا.
پندارها، باروریها!

به یاد می آورم
بالی سپید و سرد را
قویی بزرگ را،
با نگاهی هراسناک،
روانه به سوی من،
چونان دژی، بر فراز رودخانه.
ماری در میانه قوها بود،
می سُرید نرم نرمک،
چشمش معنایی سیاه داشت.
دنیا را دیدم در اندرونش :
کوچک ... پست
و سیاه!
هر خرده کلام ،
خرده کلامی را می ربود
و هر کنش
کنشی را!

روزی گرم و آبی شکفته بود
به سمت چیزی ؛
و من
آماده نبودم.
ابره‌های سپید ،
پدیدار شده از پیرامون ،
مرا به چهار سمت می کشاندند.
آماده نبودم ،
حرمتی نداشتم .
گمانم بود می توانم
حاشا کنم سرانجامش را
اما دیر شده بود ،
خیلی دیر .
و چهره ،
خود را به شکل عشق در آورد ،
آن گونه که گویی
من آماده ام ...

قسمت دوم:

صدای دوم:

اینک
اینجا دنیایی ست برفی .
در خانه ام نیستم .
چقدر سفیدند این ملحفه ها !
صورت ها هیچ ترکیبی ندارند ،
بی حالتند و نا ممکن ،
چون چهره کودکان من ،
کودکانی بیمار که از آغوش من طفره می روند ؛

باقی کودکان لمسم هم نمی کنند،

دهشتناک اند:

با رنگهایی فراوان و

جان هایی بسیار،

آرام نیستند،

آرام

مثل خلاء کوچکی

که حملش می کنم.

فرصت ها داشته ام،

تلاش کرده ام،

تلاش.

به خودم پیوند زده ام

زندگی را

چون عضوی دیرباب.

و با دقت گام برداشته ام،

ترسان و لرزان،

چون چیزی نیاب.

سعی کرده ام بسیار نیاندیشم،

سعی کرده ام طبیعی باشم،

سعی کرده ام کور باشم

در عشق،

چون دیگر زنان،

کور در بستر،

با عزیز کورِ مهربانم!

بی نگاهی از میان تاریکی دیجور،

به رخسار دیگری.

نگاه نکردم.

اما

چهره آنجا بود هنوز،

چهره ای تولد نیافته
که شیفته تکمیل خود بود؛
چهره ای مُرده
که توان کامل شدنش بود
در آرامش بی تکلفش،
توان منزّه ماندنش بود؛
و سپس چهره هایی دیگر،
چهره ملتها،
دولتها،
مجالس و جوامع،
چهره های بی چهرهء مشاهیر.

به اینها فکر می کنم:
آنانی که به هرچیز نا مسطح حسادت می کنند!
خدایانی حسود
که نام دنیا را مسطح می کنند،
چرا که خود چین اند!
" پدر " را دیدم که با " پسر " مذاکره می کرد،
این چین تسطحی ممکن نیست
مگز با تقدس،
می گویند:
" بیا بهشتی بنا کنیم،
بیا هموار کنیم و مسطح
برجستگی های این همه روح را !

صدای اول:

آرام ام،
آرام.
آرامشی قبل از طوفان:
لحظه ای زرد فام

پیش از خیزش باد،
آنگاه که برگها
دستانشان را،
زردناکی شان را،
بالا می گیرند.

سرشار سکوت است اینجا.
ملحفه ها،
چهره ها
سپیدند و ساکن،
مثل ساعتها.

صداها پس می مانند و مسطح می شوند.
حروف مصور مرئی،
پهن شده بر پرده ای از پوست
برای پس راندن باد،
رموزی را نقش می زنند
به چینی و عربی!

گنجم و قهوه ای!
بذری در شرف شکافته شدن.
قهوه ای بودن
خویش مرگی من است و
چقدر عبوس!
: که خواهان افزونی و تفاوت نیست.

آنک
گرگ و میش هوا احاطه ام می کند
در کبودی
چونان چون مریمی...
آه، رنگ فاصله و فراموشی!

کدامین وقت خواهد بود،
آنگاه که زمان می شکند و
ابدیت فرا می گیردش،
و من
به تمامی غرق می شوم؟

با خودم حرف می زنم،
تنها با خودم،
تک افتاده ،
فرسوده و رنگ باخته از مواد گندزدا،
فداکارانه !
انتظار روی پلکهام،
سنگین سنگین
می لمد،
چونان خفتن دریایی بزرگ،
دورافتاده،
دوردست ...
حس می کنم
جست و خیز نخستین خیزابه را ؛
محمولهء رنج اش برای من
گریز ناپذیر،
چونان جزر و مد ؛
و من
صدفی پژواک گو
بر این ساحل سپید،
رو به اصواتی
که اساس هراس را
در هم می شکنند.
صدای سوم:

آنک

من کوه ام،
در میانه زنان کوه وار؛

پزشکان

لا به لای مان
می روند و می آیند ،
اگر چه خیال را به وحشت می اندازد
درشتی مان ؛

ابله وار می خندند و
قصد سرزنشیم را دارند،
به خاطر آنچه هستم و
بر آن آگاهند .

تسطح خود را در آغوش می گیرند،
چون گونه ای از سلامتی؛
اگر خود را غافلگیر می یافتند چه،
آنچنانکه من؟
دیوانه می شدند، بی شک !

و اگر دو موجود زنده
از بین رانهام
می چکید ، چه؟

من اتاقی سفید و پاکیزه را دیده ام
با وسایلیش ،
مکانی برای جیغها،
که شادمانه نیست.
" به اینجا می آیی،
هروقت که آماده شدی "

چراغهای شب،
ماههای سرخِ مسطحِ اند،
کدر شده با خون.
من آمادهء هیچ اتفاقی نیستم!
باید می کشتیم،
آنرا که می گُشدم...

قسمت سوم:

صدای اول:

هیچ معجزه ای ظالمانه تر از این نیست.
مرا با اسبها می کشاندند،
سم هاشان آهنین.
دوام آوردم،
تمامش را دوام آوردم.
کاری را به انجام رساندم.
تونل تاریک،
که عیادت ها پیچ می خورند
در اندرونش.
عیادت ها،
اظهارفضلها،
چهره های وحشت زده؛
من کانون یک قساوتم
چه دردها،
چه مصیبت‌هایی باید بپورندم؟
این چنین معصومیتی آیا
می تواند

بگشود و بگشود؟!
شیرهء هستی ام را می دوشد.
درختان در خیابان می پژمرند،
باران خورنده است.
بر زبانم
مزمزه می کنم آن را
و این هراسهای موثر را؛
هراس هایی که می ایستند و
این پا و آن پا می کنند؛
مادر خوانده هایی نحیف،
با تیک تاک قلبهاشان،
با کیف بنددار وسایلشان.

من
دیواری خواهم بود و سقفی،
نگاهبان.
آسمانی خواهم بود و
کوهی از خوبی :
آه!
بگذار که باشم!

نیرویی در من قدمی کشد،
سرسختی ای دیرسال.
چون جهان از هم می درم.
این سیاهی اینجاست،
این پتک سیاهی.

دستانم را به دور کوهی قلاب می کنم
هوا گرفته است،
گرفته از این رفتار.

من استفاده شده ام،
من با صدای طلبها
به سوی استفاده شدن رفته ام
چشمانم از این سیاهی فشرده شده....
هیچ چیز نمی بینم.

صدای دوم:

من متهم ام.
به کشتارها می اندیشم.

من
باغی از داغهای سیاه و سرخم،
می نوشمشان.
بیزارم از خودم،
بیزار و هراسان.

و اینک
دنیا پایان خویش را تخیل می کند
و به سویش می شتابد،
در حالیکه بازوانش
از عشق
تن می زنند.
این عشقی است برآمده از مرگ،
که همه چیز را بیمار می کند.
خورشیدِ مرده کاغذ روزنامه را لک می کند،
سرخ !

من
لحظه لحظه
زندگیها از کف می دهم.
زمین تیره می نوشدشان.

او

خون آشام تمامی ماست:

پناهمان می دهد،

پرورمان می کند.

مهربان است و دهانش سرخ،

می شناسمش،

پیرچهرهء زمستانی صمیمی اش را می شناسم

این عجوزه عقیم را

با بمب ساعتی کهنه اش .

انسانها

حقیرانه به کارش گرفته اند.

او آنها را خواهد خورد،

خواهد خورد شان،

سرانجام.

خواهد خورد!

خورشید

فرومی افتد،

من

می میرم،

و مرگی را بنیان می نهم.

صدای اول:

کیست این؟

این پسرک خشمگین کبود؟

درخشان و عجیب،

گویی فروافتاده از ستاره ای!

چه با خشم می نگرد!

فریادش از ته دل
در اتاق جاری می شود!
کبودی
رنگ می بازد .

و اینک او
انسان است .
نیلوفری سرخ بر جام خون اش می شکفد.

مرا با ابریشم بخیه می زنند،
چون پارچه ای .

چه می کردند انگشتانم
پیش از نگاه داشتن اش؟

قلبم چه می کرد
با عشق اش؟

هرگز ندیده ام

چیزی چنین آشکار .

پلک هاش

چون یاس کبود ،

نفس اش لطیف

چون پروانه....

نمی گذارم برود.

نه فریبی در اوست،

نه پیچ و تابی .

کاش

همینگونه بماند.

قسمت چهارم:

صدای دوم:

ماه،

بر پنجره بلند،

نشسته است ...

رنگ می بازد .

چه زمستانی روحم را آکنده ست!

و این نور گچی

بر پنجره گام می گذارد،

پنجره اداره های خالی،

کلاسهای خالی،

کلیساهای خالی،

آه !

چقدر خالی!

این توقف وجود دارد،

ایستایی دهشتناک همه چیز .

و اینک

این اجساد

گرداگردم تلنبار می شوند ؛

این خفتگان قطبی!

کدامین پرتو مهتابی کبود

رویاهانشان را منجمد کرده است ؟!

حس می کنم

به درونم می خزد،

سرد،

بیگانه،

مثل یک وسیله ؛

و آن چهرهء عبوس و دیوانه،
در آنسویش
با آن دهان گشوده
به خمیازهء اندوه ابدیش!

اوست که دریای سیاه خون را به اطراف می کشاند
ماه به ماه،
با اصوات درمانده اش.
من بی پناهم،
چونان دریایی در منتهای امواجش!
بی قرارم،
بی قرار و بی فایده.
من،
لاشه ها را
خلق می کنم.

رو به شمال خواهم رفت،
به بی نهایتی از تاریکی
چون سایه ای می بینم،
خود را،
نه مردی و نه زنی!
نه چون زنی
شاد از دوست داشته شدن،
نه چون مردی،
چونان صاف و صیقلی
که هیچ نقصی را حس نمی کند.

من اما
نقصی را حس می کنم.
انگشتهایم را بالا می گیرم
ده میخ چوبی سپید!

ببین!

تاریکی از شکافها می تراود.
توان باز داشتنش را ندارم،
توان بازداشتن زندگی ام را ندارم.

من شیرزن پیرامونم خواهم شد،
متهم نخواهم شد
با دکمه های طاق و جفت ،
یا سوراخهای پاشنهء جورابها،
با چهره های گنگ و سفید نامه های بی پاسخ،
مدفون در جعبه نامه ها .
متهم نخواهم شد،
متهم نخواهم شد.
نه ساعت دیواری منتظرم خواهد دید،
نه ستاره ها
که در ژرفا ژرف آسمان پرچ شده اند.

صدای سوم:

در خواب می بینمش،
دختر هراسناک سرخم را ؛
می گرید از میان شیشهء حایل ؛
می گرید و عصبانی است.

گریه هاش،
قالبهایی است که چنگ می زند و می خراشد،
چونان گریه ای.
با این قالبهاست
که از توجه من بالا می رود.

در تاریکی می گرید،
یا زیر ستاره هایی

که درچنین فاصله ای از ما
می درخشند و می چرخند.

به گمانم سر کوچکش را از چوب تراشیده اند،
چوبی سخت و سرخ ،
چشمانی بسته و
دهانی باز
که از آن جیغ هایی تیز بیرون می زند
که چون پیکانی
خواب مرا می خراشند.

دخترم دندان ندارد،
دهانش گشاد است
با اصواتی سیاه !

چیز خوشایندی نیست !

صدای اول:

آن چیست
که این روانهای بی گناه را
به سوی ما روانه می کند؟

نگاه کن!
بسیار خسته اند ؛
همه صاف و صیقلی !
در پوشش های کرباسی شان ،
با نامهای بسته شده به مچ هاشان .

این هدایای نقره ای کوچک
که از راهی دور آمده اند.
بعضی با موهای سیاه پریشتم،

بعضی بی مو!
پیرنگ پوستشان
صورتی یا زرد،
قهوه ای یا سرخ .
متفاوت بودنشان را آغاز می کنند!

گویی از آب ساخته شده اند،
بی هیچ شکلی ،
اجزاء صورتشان خواب است،
چون نوری بر آبی آرام!
راهب ها و راهبه های حقیقی اند
در لباس هایی یکسان؛
فرو می ریزند
مثل ستارگان
در هند،
آفریقا،
آمریکا!

این اعجاز وارہ ها
تصاویر کوچک و ناب؛
بوی شیر می دهند،
کف پاهایشان بکر!
روی هوا راه می روند .

آبا عدم می تواند
چنین دست و دل باز باشد؟!!

اینجاست پسر...
چشمان درشتش ،
چون همه
یکدست آبی ست .

به سویم می چرخد،
چون گیاهی کوچک و
ناهشیوار و
درخشان !

یک جیغ !
این قلبی است که به آن می آویزم .
من
رودی از شیرم،
و تپه ای گرم ...

قسمت پنجم:

صدای سوم:

من
زشت نیستم،
زیبا هم هستم !

آینه
زنی را بی هیچ زشتی
باز می تاباند.
پرستاران
لباسهایم را پس می دهند
و یک هویت را.
می گویند اتفاقی عادی است،
در زندگی من
و زندگی دیگران؛

عادی است .

من یک از پنج ام ،

یا چیزی شبیه این !

ناامید نیستم .

کمابیش زیبایم !

رژ لبم اینجاست

بر دهان چروکیده ام می کشم اش

دهان سرخی که پس می زنمش

با هویتم .

یک روز پیش ،

دو روز پیش ،

سه روز پیش ،

جمعه ای بود .

حتی به یک تعطیلی نیاز ندارم

می توانم امروز به سرکار بروم

می توانم به همسرم عشق بورزم

او که درک خواهد کرد؛

او که دوستم خواهد داشت

از میان غبار بد شکلی ام ؛

انگار که چشمی را از دست داده باشم،

یا پایی ،

یا زیانی را .

می ایستم پس ،

اندکی محو !

راه می روم

روی چرخها،

به جای پاها،

خوب به کار می آیند

و می آموزم سخن گفتن را با انگشتان
و نه با زبان.

بدن گره گشاست !
تن ستارهء دریایی
می تواند بازوانش را باز برویاند
و مارمولکها بر پاهایشان
چوب حراج می زنند ،
و شاید من نیز
این چنین چوب حراجی زده ام
بر آنچه نداشته ام !

صدای سوم:

جزیره ای کوچک ست دخترک ،
خفته و بی آشوب ؛
و من
کشتی سفیدی سوت کشان !
خداحافظ ! خداحافظ !!

روز می افروزد ؛
روزی سرشار ماتم !
گلهای این اتاق
سرخ اند و گرمسیری .
عمرشان را
به تمامی
پشت شیشه ها سر کرده اند،
دلسوزانه مراقبت شده اند،
و اینک
با زمستانی از ملافه های سفید و چهره های سفید
روپرو می شوند .

اندک چیزی برای چمدانم دارم،
لباسهای زنی چاق که نمی شناسمش،
شانه و مسواکم ،
و یک بیهودگی.

به ناگهان آسیب پذیر شده ام.
زخمی هستم
که بیرون می رود از بیمارستان ؛
زخمی که مرخصش می کنند !
سلامتی ام را پس پشتم جا می گذارم،
جا می گذارم کسی را
که به من چسبیده بود !
انگشتهاش را
چون چسب زخمی
باز می کنم :
من
می روم.

صدای دوم:

من دوباره خودم هستم،
چیز مبهمی وجود ندارد !
پریده رنگ از خونریزی چون موم،
بی هیچ پیوستگی ،
هموار و باکره؛
انگار که هیچ اتفاقی نیافتاده است ،
چیزی که نتواند پاک شود،
پاره پاره و تکه تکه شود،
و دوباره بیاغزد.

ابن شاخه های کوچک سیاه
به فکر جوانه زدن نیستند.
نه این تشنگان،
نه ناودانهای خشک
رویای باران را نمی بینند.

زنی که مرا در پنجره ها نظاره می کند:
پاکیزه است .
پاکیزه و شفاف،
چون یک روح.
چه خجولانه پاکیزگی اش را وامی نهد،
بر روی جهنم پرتقالهای آفریقایی،
و خوکه های آویخته از پا.
او تسلیم حقیقت می شود.
این منم...
من!...
در حال چشیدن تلخی بین دندانهام،
تنفر بی حساب هرروزه .

قسمت ششم:

صدای اول:

تا کی می توانم دیواری باشم
در برابر باد ؟
تا کی می توانم بکاهم آفتاب را
با سایه سار دستانم؟
یا سایه بانی شوم
روشنای کبود ماه ای سرد را ؟
صداهای تنهایی،

اصوات اندوه
ناگزیر،
بر پشتم دامن می گسترند...
چگونه آرامشان خواهد کرد این لالایی کوچک؟

تا کی می توانم دیواری باشم
به دور خصیصه های سبزم؟
تا کی می توانند دستانم
مرهمی باشند بر زخمهای او؟
و کلامم
پرنده گانی درخشان در آسمان:
تسلی بخش،
تسلی بخش...

دهشتناک است
چنین گشایشی،
گویی که قلبم
صورتکی بر خود ببندد و
در جهان گام بردارد.

صدای سوم:

دانشکده ها ، امروز
مست بهارند!
روپوش سیاهم اندکی سوگوارانه ست
که جدیتم را نشان می دهد.
کتابهایم را به همراه دارم.
زخمی کهنه داشتم
پیش از این ،
اما رو به بهبودی ست!

خواب جزیره ای را دیدم،
سرخ ازغم؟ فریادها!
رویایی بود و
معنایی نداشت.

صدای اول:

طلوع می شکوفد
در نارون بلند بیرون خانه.
پرندگان مگس خوار برگشته اند،
جیغ کشان،
مثل موشکهای کاغذی.

صدای دقیقه ها را می شنوم
روی پرچین ها پهن می شوند و
می میرند.
ماغ کشیدن گاوها را می شنوم.
رنگها نونوار می کنند خود را؛
و سقف کاهگلی نمناک
زیر نور خورشید بخار می کند.

نرگس،
رخسار سپیدش را به روی باغ می گشاید.
قوت قلبی دویاره یافته ام،
قوت قلبی دوباره!

در اتاق نوزادان
رنگهای درخشان و شفاف،
اردکهای سخنگو،
بره های شادمان.
دیگر بار ساده ام،
به معجزه معتقد،

نه به آن کودکان هراسناک؛
که با چشمهای سفید و دستهای بی انگشتشان،
خوابم را می آزدند.
آنها از آن من نیستند،
آنها به من تعلق ندارند.

به طبیعی بودن خواهیم اندیشید.
به پسر کوچکم.
او راه نمیرود،
کلامی حرف نمی زند.
در قنناق پارچه های سفیدست هنوز.
اما صورتی رنگ ست و بی نقص!
لبخند می زند، مدام!
اتاقش را
با کاغذی از رُزهای درشت پوشانده ام.
بر همه چیز
قلبهای کوچک نقاشی کرده ام.

دوست ندارم استثنایی باشد.
این استثناست که شیطان را بر سر ذوق می آورد!
این استثناست که از تپهء اندوه بالا می رود!
یا در دشت می نشیند و
قلب مادرش را می آزد!
دوست دارم معمولی باشد..
دوستم بدارد،
چنانکه دوستش می دارم.
وصلت کند با هر که می خواهد و
از هر کجا که می خواهد...

قسمت آخر

صدای سوم:

نیمروزی گرم در چمنزاران،
گل‌های آلاله، سست از گرما
و دلدادگان

می گذرند و می گذرند

سیاه و مسطح،

مثل سایه‌ها؛

چه زیباست بی ضمیمه‌گی!

مثل سبزه تنه‌ایم،

چه را از دست داده‌ام؟!

آیا هرگز خواهش یافت،

هرآن چیز که هست؟

قوها رفته‌اند.

رودخانه هنوز به یاد دارد

که چقدر سپید بودند.

پس از آنها

با تمام وجودش می‌کوشد،

شکل‌هایشان را

در تکه ابری می‌یابد.

چیست

این پرنده که فریاد می‌کشد،

با چنین اندوهی در صدایش؟

می‌گوید:

من جوانم،

چون همیشه.

چه را از دست داده‌ام؟!

صدای دوم:

در خانه ام،
زیر نور چراغ.
بعد از ظهر کش می آید.
پیراهن ابریشمی ام را می دوزم.
همسرم کتاب می خواند.
نور،

به چه زیبایی ،
در بر می گیرد این اشیاء را.

یک جور مه در هوای بهاریست.
مه ای که پارکها را،
مجسمه های کوچک را
در بر می گیرد،
با رنگی صورتی ،
انگار لطافت بیدار شده است ،
لطافتی که از پا ننشست،
چیزی شفافبخش.

منتظر می مانم و درد می کشم.
به گمانم شفا یافته ام.
کارهای زیادی ست برای انجام دادن.
دستهایم می توانند
تور را

به زیبایی بر این پارچه بدوزند.
همسرم می تواند
کتاب را
ورق بزند و ورق بزند.
حالا با هم هستیم،
در خانه،

پس از ساعتها.
این تنها زمان است
که روی دستهامان کشیده می شود.
تنها زمان است و
ماده نیست.

ممکن است
خیابانها ناگهان مچاله شوند،
اما من
دوباره باز گشته ام ،
از سقوطی طولانی،
و خود را در بستر می یابم.
در امان،
روی تشک،
با دستهای قد کشیده در برابر سقوط.

من
خویش را باز می یابم.
من
سایه نیستم ،
گرچه اینجا سایه ای هست
که از پاهایم آغاز می شود.
من
یک همسرم.
شهر منتظر می ماند و درد می کشد.
سبزه های کوچک،
از میان سنگها رخنه می کنند
و با زندگی سبز می شوند.

سیلویا پلات در 27 اکتبر سال (1932) در ماساچوست آمریکا و در بیمارستان رابینسون مموریال شهر بوستون به دنیا آمد. او اولین فرزند اوتو پلات و اریا پلات بود. پدرش در پانزده سالگی از قسمت شرقی آلمان که به راهروی لهستانی مشهور بود به آمریکا آمده بود و کرسی استادی زیست‌شناسی را در دانشگاه بوستون در اختیار داشت. مادرش از پدر و مادری اطریشی در بوستون زاده شد و هنگامی که دانشجوی فوق لیسانس ادبیات انگلیسی و آلمانی بود با اوتو پلات آشنا شد و باهم ازدواج کردند. سیلویا پلات هشت ساله بود که پدرش - که بسیار ستایش‌اش می‌کرد - را از دست داد. او در دانشگاه اسمیت به تحصیل پرداخت و با نمراتی درخشان از آنجا فارغ‌التحصیل شد.

او در سال (1953) وقتی مادرش به او اطلاع داد که در کلاس نویسندگی فرانک اوکانر پذیرفته نشده به شدت افسرده شد. در ماه اوت همان سال با بلعیدن 50 قرص خواب برای اولین بار اقدام به خودکشی می‌کند ولی برادرش از آن اطلاع پیدا می‌کند و او را به بیمارستان منتقل می‌کند. در آنجا چند ماه تحت درمان و روان‌کاوی قرار داشت و تحت مداوا با شوک الکتریکی قرار گرفت. شرح وقایع این روزهای او بعدها دست مایه‌ی تنها رمان او یعنی حباب شیشه قرار گرفتند.

در سال‌های بعد، او با استفاده از یک بورس تحصیلی به بریتانیا رفت. در دانشگاه کمبریج با تد هیوز شاعر بلندپایه انگلیسی آشنا شد. ایشان در ژوئن سال (1956) ازدواج کردند.

سیلویا پلات و تد هیوز صاحب دو بچه می‌شوند؛ دخترشان "فریدا ربکا" متولد 1960 و پسرشان "نیکولاس فارار" در 1962. و در اکتبر سال 1962 از هم جدا می‌شوند

سیلویا پلات سرانجام در فوریه 1963 با گاز خودکشی کرد. بسیاری از علاقه‌مندان سیلویا پلات، بی‌بندوباری تد هیوز را عامل از هم پاشیدگی روانی وی و خودکشی او می‌دانند و بارها عنوان هیوز را از روی سنگ قبر او کنده‌اند. اریا پلات می‌نویسد که او در ژوئن (1962) به دیدار سیلویا رفته است اما دریافته که کشمکش شدیدی میان دخترش و تد هیوز وجود دارد. او و دیگران این را به رابطه تد هیوز با زنی دیگر و ناتوانی سیلویا در خو گرفتن به این وضع نسبت می‌دادند.

از سیلویا پالات پنج مجموعه شعر و یک رمان به جای مانده است :

- کلوسوس و اشعار دیگر (1960)
- غزال (1965)
- گذر از آب (1971)
- درختان زمستانی (1972)
- مجموعه اشعار (1981)

- رمان حباب شیشه (1963) این رمان اولین بار با نام مستعار ویکتوریا لوکاس در ژانویه (1963) به چاپ رسید .

در باره ی حباب شیشه

سیلویا پلات پس از جدایی از تد هیوز، در ژانویه ی سال 1963 رمان "حباب شیشه" را با نام مستعار "ویکتوریا لوکاس" در انگلستان منتشر می کند و در 11 فوریه ی همان سال در لندن خودکشی می کند.

سیلویا پلات رمان "حباب شیشه" را بر اساس قسمتی از زندگی ی خود نوشت. داستان رمان مربوط به یک ماه اقامتش در نیویورک برای سردبیری مجله ی مادمازل، و بازگشتش به خانه، خودکشی و اقامت در بیمارستان روانی ست.

انتشار این رمان هفت سال به طول انجامید. پلات مجبور شد رمان را در انگلستان به چاپ بسپارد چرا که قوانین آمریکا کتاب را بر ضد اصول خانواده ارزیابی کرده بود. تنفر سیلویا پلات از مادرش، و در مقابل عشقش به پدر در این رمان کاملاً مشخص است. بحث خودکشی نیز از جمله مواردی بود که باعث متوقف ماندن کتاب در آمریکا شد.

"حباب شیشه" کتاب تکان دهنده ای ست. روایت انسانی ست که گویا چیزی گم کرده و امیدی به یافتنش ندارد. پلات فرو رفتن دختری را در سرایشی ی افسرده گی چنان به آهسته گی و درست نشانمان می دهد که رها کردن رمان غیر ممکن به نظر می آید.

روایت رمان از دید اول شخص است که خود این امر باعث می شود تا مخاطب ارتباط بیشتری با شخصیت و اندیشه ها و حوادثی که برایش رخ می دهد برقرار کند. هر چه داستان به پیش می رود حال روحی ی دختر وخیم تر و وخیم تر می شود. به نوعی که وقتی دوباره برگردیم و به اوایل داستان نگاهی کنیم گویا با شخصیت دیگری روبروئیم. این تغییر و تحول چنان به خوبی پرداخت شده که ابداً بیرون از رمان جلوه نمی کند. خواندن رمان "حباب شیشه" تجربه ی لذت بخش، منحصر به فرد و از یاد نرفتنی ای ست.

درباره ی یادداشتهای روزانه سیلویا پلات (1926-1950)

"شاید هرگز خوش بخت نشوم، اما امشب شادم." این نخستین جمله از یادداشت های روزانه است که سیلویا پلات در 18 ساله گی و به سال 1950 نوشته است. خسته از کار روزانه ی نشای توت فرنگی، ادامه می دهد: "حالا می فهمم آدم ها چه گونه بی کتاب و بی درس می توانند زندگی کنند." "دمی می خواهد این گونه باشد، اما تنها دمی. در برگ بعد می نویسد: "من آدم ها را دوست دارم، همان سان که جمع کننده ی تمبر آلبوم هاش را." همه چیزی دست مایه است برای او، برای نگاه و مطالعه ی واقع گرایانه ی خود، برای شرح و برای (امیدوار باشیم) داستان ها و شعرها.

دفتر یادداشت های روزانه گردآوری یادداشت هایی است از جان نآرامی که فریاد می کشد و آرزوی مدام نوشتن و انتشار دارد، هم زمان و مدام می ترسد از نتوانستن، از دست رد خوردن. رضایت در کار سیلویا پلات نیست. نآرام است، شاد است، خشمگین است، افسرده است، انباشته از تردید، وهم و ترس. و در هر برگی از یادداشت های اثری از این احساسات دیده می شود.

ماه غسل، هم راه همسرش تد هیوز به اسپانیا می رود. می نویسد: "هم سری خوب، زیبا و بسی بسیار باهوش است. در سلامت جسمی و روحی کامل. (...) آرام با هم بیدار می شویم." تا در بند بعدی، پس از درگیری لفظی آه از نهادش برآید و پرشور از دردی گله کند که چونان چاقوی تیزی به تن اش فرو می رود: "تنها، بیش و بیش تر از همیشه تنها."

یادداشت های روزانه سیلویا پلات، که از دهه ی هفتاد سده ی پیش حضور سنگین و تمثال واره ای در هنر شعر دارد، شرح دوازده سال درگیری است با افسرده گی، زندانی زناشویی و مراقبت بودن، نوشتن، زیستن و دوست داشتن. شرحی از هجده ساله گی تا زمان خودکشی در سی ساله گی.

این یادداشت ها به منظور چاپ نوشته نشده اند و تفاوتی ندارند با یک جانبه گی، صراحت و شرح بسیار خصوصی احساسات در یادداشت های روزانه ی معمول. اما در عین حال شیوه ی خاص دارند. پلات از مسایل آشنا؛ جار و جنجال با دوستان، سکس، کار، زناشویی و نگرانی ها می نویسد، اما با دقت و موشکافی نمونه وار. یادداشت روزانه، دفتر تمرین اوست. او شکل و شیوه را تجربه می کند، طرح شعر و داستان می ریزد و تردیدهایش در موضوع رمان را شرح می دهد. این یادداشت ها تو را به تماشای جذاب زندگی درونی کسی می برند که در حال شدن است. شدن نویسنده و شاعری بزرگ.

به زمانی که درگیر زندگی است نمی نویسد. در ماه های پیش از ازدواج با هیوز نمی نویسد و در سال پس از اقدام به خودکشی در 1953 نیز یادداشتی ننوشته است. سیلویا پلات درست در زمان پرهیجان و انباشته از روی داد، دست به قلم نبرده است. درست پیش از دومین اقدام (موفق) به خودکشی در 1963 بسیار نوشته است، اما این هم در دست رس ما نیست. تد هیوز یکی از دفترها را نابود کرد، به این دلیل که فرزندان شان هرگز آن را نخوانند و چند دفتر نیز گم شد.

تازه در سال 2000، نمونه ی سانسور نشده ی یادداشت های مانده منتشر شد. بخش کوتاه نشده ی دیدار با تد هیوز در جشن کمبریج به سال 1956 که تد لب سیلویا را می بوسد و او گونه اش را گاز می گیرد. و نیز بخش یادداشت های دیدار با روان کاو، دکتر راث بوشر (Dr.Ruth Beuscher) در 1958 و 1959. همان روان پزشک پیشین که در 1953 بر درمان با شوک الکتریکی سیلویا پلات نظارت داشت.

دکتر بوشر به زمان گفت و گو درمانی به سیلویا می گوید: "به تو اجازه می دهم تا از مادرت نفرت داشته باشی." و سیلویا پلات در برگ های بعد با خشم از مادرش می نویسد که زیاده خواه و فداکار بود و "کشنده هم چون مار کبرا" و "جانور خون خواری بر دویا". این برگ ها تا 2013 باید در صندوق بسته می ماندند، اما تد هیوز پیش از مرگ در 1998 آن را از صندوق بیرون کشید. این بخش، ترجمان بی نظیر زیبایی از خشم نویسنده اش هستند.

پلات ناخواسته، انتظار مادر را درونی و برآورده می کند. مادر به گونه ی وحشت ناکی دقیق و کمال خواه بود، در همه چیزی. مرد باید ایده آل باشد، خانه روفته و تمیز، غذا خوش مزه و شعر و داستان باید چاپ شوند و چه به تر در "نیویورکر" (The New Yorker). خود می نویسد: "کار ناجی است، کار آزادگر است".

تلاش مدام برای زندگی به تر، نومییدی حاصل از نرسیدن، تردید در معنای زیستن که مدام رخ می نماید، به گونه ی کم نظیری الهام بخش شده است. پلات کار می کند و کار می کند، بی اعتنا به همه ی دست ردی که می خورد. اگر کاری چاپ شود، دمی راضی است، تا پس از آن خود را بیش تر بالا بکشد. نقدهای سخت گیرانه و ستایش آمیز می نویسد. درباره ی ویرجینیا وولف، که دفتر یادداشت روزانه اش کمک بسیاری به او رسانده است: "کتاب های او کار مرا مشکل کرده اند!"، درباره ی دی.اچ. لاورنس و درباره ی شاعران هم نسل اش آدریان ریچ و آن سکستون.

پلات نوشته است که زندگی اش، ترکیبی است از زندگی های کوچک و ستیز مدام این زندگی ها. شخصیت های فعال همین زندگی های کوچک را در این یادداشت ها می بینیم: فرزند زود درگذشته،

پدر اندوه گین، دخترِ مادر - "خون خوار" نفرت انگیز، شاعره ای که به یاریِ معشوق به آفرینش می پردازد، همسری که در خانه داری و مراقبت محبوس است و جنبش فمینیسم دیر به دانش رسیده است، معشوق زخم خورده و خیانت دیده که به انتقام روی می کند. برای شناختن سیلویا پلات می توان به همه ی نوشته ها رجوع کرد؛ از "نامه های تولد" (Birthday Letters) تا هیوز تا نوشته های بی شمار دیگران. اما می توان همه را یک سو نهاد و تنها به نوشته های خود او رجوع کرد.

قدر کارِ سیلویا پلات به بهانه ی شباهت به خودزندگی نامه نویسی و شعر اعترافی و محبوبیت به خاطر زندگی ملودراماتیک خود شاعر زیاد جدی گرفته نشده است. یا به تر بگوییم قدر آن در حد قدری که دارد، دانسته نشده است. یادداشت های روزانه چیزی از حقیقت زندگی ملودرام سیلویا پلات نمی کاهد، اما نمونه ای دست نخورده و ناب به دست می دهد. این یادداشت ها نشان می دهند که پلات، مستقیم و غیرمستقیم، شاعری نابغه است. کسی که مدام و خسته گی ناپذیر دست مایه ها را ورز می داد و کار می کرد تا داستان هایی به نهایت سرد و شفاف و شعرهای پرشور و سرشار از تصویر برای خواندنِ ما بگذارد.

سه زن اثر سیلویا پلات ترجمه گلاره جمشیدی
به همراه زندگینامه، توضیحاتی درباره‌ی یادداشتها و رمان حباب شیشه
ناشر الکترونیکی: محمود یونسی

سه زن

سیلویا پلات